Arne Bakken – til minne.

Med Arnes død, har vi mistet en god venn og kollega. Fra han ble ordinert i 1978, hadde han ulike prestestillinger: han var menighetsprest, sykehusprest og studentprest. I alle de ulike stillingene fikk han bruke sine teologiske kunnskaper, sine evner som samtalepartner og sitt personlige engasjement for en åpen folkekirke. Men det var særlig som pilegrimsprest at hans brede og gode kvalifikasjoner virkelig fikk folde seg ut. Han var Norges første pilegrims-prest, fra 1994, knyttet til Nidaros, og var aktiv i arbeidet med å få på plass en nasjonal pilegrims-satsing.

Arne Bakken var pilegrimsprest i Hamar fra 2003 til han ble pensjonist i 2016. Bildet er fra pilegrimsvandring med skoleelever til Eltdalen i Trysil, 22. juni 2015. Foto: Hamar bispedømmeråd.

I pilegrimsarbeidet kom Arnes forståelse av virkeligheten som en helhet, til sin rett. Pilegrimen åpner for en folkekirkelig åndelighet. For Arne var det ingen motsetning mellom det fysiske og det åndelige.
Han var og med og startet Det norske Grundtvigselskap med den samme forståelsen av folkelighet og kirkelighet. I tillegg til å være teolog hadde Arne også eksamen fra landbruks-skole og fra folkeminnevitenskap. Disse områder bidro ytterligere til forankring i natur og historie. Gjennom foredrag og meditasjoner på pilegrimsvandringer og ellers, var han en glimrende formidler av det underet og den inspirasjonen som lå i en gammel ruin, ei seterløkke, en blomst, en tekst eller et bekkefar. To praktverk ble det: ett om Nidarosdomen (1997)– og ett om Hamardomen (2009), samt boka «Pilegrim, Folk, Kirke, Kosmos.». I tillegg forfattet han en rekke skrifter og hefter.

I boka «Pilegrim» skriver Arne: «En pilegrim går både med en zoomlinse og tar med detaljer og det minste, vakreste og vareste inn. Samtidig bærer pilegrimen alltid med seg en vidvinkel og fanger det store

perspektivet og helheten inn og bærer alt med til det hellige sted.» Og helligstedet – det er altså der Gud og mennesker kan møtes og være helt seg selv! Dette engasjementet kom også til uttrykk i boka «Kirkeskipet - gudstjeneste på de minste barnas premisser» som han var medredaktør for.

Arne evnet å smelte historie og lokale tradisjoner i kirke og lokalsamfunn sammen med den universelle kirke og kristenhet. Han løftet fram det særegne og stedegne og bekreftet at det som skjer lokalt er viktig for kirka og for enkeltmennesker. Slik inspirerte han til stolthet, identitetsbevissthet og felles beredskap for det gode, for rettferdighet. Han understreket at evangeliet i nåtid alltid handler om møte i tid, rom, sted og levd liv og at livgivende teologi må kjennetegne folkekirka i møte med alt tilværelsen bringer med seg.

Samtalene med Arne skapte bevegelse og pekte framover. Han hadde evne og vilje til å være vår felles hukommelse som ga farge til årets ulike dager. Han stod støtt i det åpne og livsbejaende og styrket oss ofte med sin skapende gode latter.

For noen år siden fikk Arne diagnosen Parkinson. I hans tilfelle utviklet den seg fort, og i fjor bestemte han seg, som den familiekjære og stedsbevisste mann han var, å flytte tilbake til røttene, til Tolga. Vi venner som ble igjen på Hedemarken, har savnet han: savnet gå-turer, kafebesøk, møter og gudstjenestefellesskap, samtaler om smått og stort.

Nå sørger vi over at han er borte. Men vi er også svært takknemlige for det vi fikk være sammen med Arne om - og det han fikk bety for mange.

Solveig Fiske, biskop emerita Leif Jørn Hvidsten, domprost emeritus